

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.12/2011/29.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év március hó 21., 22. és 28. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és **2012. év március hó 28. napján** kihirdette a következő

Ítéletet:

Az üzletszerűen elkövetett kerítés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen a Fővárosi Bíróság 2010. év október hó 21. napján kelt 7.B.7/2007/263. számú ítéletét I. r., II. r., III. r., IV. r., VII. r., XIII. r., XIV. r., XV. r. és XVI. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

III. r., IV. r., VII. r., XIII. r. és XIV. r. vádlottak nemi erkölcs elleni bűncselekményeit kitartottság büntettének [Btk. 206. §] **minősíti.**

I. r., II. r., XIV. r. vádlottakkal szemben a bűnszervezet tagjaként elkövetést és a feltételes szabadságra bocsátásból kizáró rendelkezéseket **mellőzi.**

III. r., IV. r., VII. r. és XIII. r. vádlottakkal szemben a bűnszervezet tagjaként elkövetést **mellőzi.**

II. r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre, **I. r. vádlott** szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát börtönbüntetésre **enyhíti.**

A házi őrizet beszámításánál mindkét vádlottnál 4 (négy) napi házi őrizet felel meg 1 (egy) napi szabadságvesztésnek.

III. r. vádlott büntetését 500 (ötszáz) napi tétel, 1.000 (ezer) forint napi összegű, összesen 500.000 (ötszázezer) forint, **IV. r. vádlott** büntetését 500 (ötszáz) napi tétel, 500 (ötszáz) forint napi összegű, összesen 250.000 (kettőszázötvenezer) forint pénzbüntetésre **enyhíti.**

A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén egy napi tétel helyébe egy napi fogházbüntetés lép.

III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetésbe az általa házi őrizetben töltött időt akként számítja be, hogy 1 (egy) napi házi őrizetben töltött idő 1 (egy) napi tétel pénzbüntetésnek felel meg.

III. r. vádlott pénzbüntetését az általa előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idővel **lerovottnak nyilvánítja.**

III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben kiszabott pénzmellékbüntetéseket és közügyektől eltiltást **mellőzi.**

XIV. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre **felfüggeszti**.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetését **mellőzi**.

XV. r. vádlott főbüntetését 8 (nyolc) hónapi börtönbüntetésre **enyhíti**.

XVI. r. vádlott főbüntetését 1 (egy) év börtönbüntetésre **enyhíti**.

E vádlottal szemben az elsőfokú ítéletben megállapított összegre **vagyonelkobzást rendel el**.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 9.Bn.40.864/2005/2. számú illetve a Fővárosi Bíróság 22.Bnf.1447/2005/2. számú végzése alapján I. r. és III. r. vádlott tekintetében a Budakörnyéki Földhivatal által számon bejegyzett zár alá vételt feloldja.

III. r. vádlott születési éve helyesen: 1975.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r., III. r., IV. r., VII. r., XIII. r., XIV. r., XV. r. és XVI. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja**.

A másodfokú bíróság tájékoztatja III. r. vádlottat, hogy az általa előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő meghaladja a jogerősen kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát, ezért a jelen másodfokú ítélet kihirdetésétől számított 6 (hat) hónapon belül kártalanítási igényt terjeszthet elő. E határidő elmulasztása jogvesztő. A kártalanítási igényt az ügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszéknél - korábbi megnevezése szerint a Fővárosi Bíróságnál - kell előterjesztetni; a kérelemben meg kell jelölni a kártalanítási igény összegét, az igényt megalapozó bizonyítékokat, és csatolni kell az igényt alátámasztó okiratokat.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2010. október 21. napján kelt 7.B.7/2007/263. számú ítéletében I. r., II. r., III. r., IV. r., vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 205. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett üzletszerű kéjelgés elősegítésének büntetében.

Ezért I. r. vádlottat 3 év fegyházbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 5.000.000 forint pénzmellékbüntetésre;

II. r. vádlottat 2 év 6 hónap fegyházbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 3.000.000 forint pénzmellékbüntetésre;

III. r. vádlottat 1 év 4 hónap börtönbüntetésre 2 év közügyektől eltiltásra és 2.000.000 forint pénzmellékbüntetésre;

IV. r. vádlottat 1 év 4 hónap börtönbüntetésre, 2 év közügyektől eltiltásra és kétmillió forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., XI. r., XII. r., XIII. r., vádlottakat a Btk. 205. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett üzletszerű kéjteljes elősegítésének büntetében mondta ki bűnösnek.

Ezért VI. r. vádlottat 300.000 forint, VIII. r. vádlottat 240.000 forint, IX. r. vádlottat 192.000 forint, X. r., XI. r. vádlottakat 270.000 - 270.000 forint, XII. r. vádlottat 240.000 forint végösszegű pénzbüntetésre ítélte.

VII. r. vádlottal szemben 360 napi tétel pénzbüntetést szabott ki, egy napi tétel összegét 1200, a teljes összeget 432.000 forintban; XIII. r. vádlottat 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egy napi tétel összegét 600, a teljes összeget 180.000 forintban állapította meg.

XIV. r., bűnsegédként elkövetett üzletszerű kéjteljes elősegítésének büntette [Btk. 205. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] és vesztegetés büntette [Btk. 253. § (1) bekezdés (2) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap börtönbüntetésre, 2 év közügyektől eltiltásra és 200.000 forint pénzmellékbüntetésre;

XV. r. vádlottat vesztegetés büntette [Btk. 253. § (1) (2) bekezdés] miatt 1 év börtönbüntetésre;

XVI. r. vádlottat vesztegetés büntette [Btk. 250. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. tétel] miatt 2 év börtönbüntetésre és 6.000 forint vagyonelkobzásra ítélte azzal, hogy XV. r. vádlott büntetését 2 évi, XVI. r. vádlott büntetését 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

Utóbbi két vádlott kivételével valamennyiükkel szemben bűnszervezet tagjaként szabta ki a büntetést, melyre tekintettel megállapította, hogy I. r., II. r., III. r., IV. r., XIV. r. vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlottak által előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben töltött időt.

Rendelkezett I. r. és II. r. vádlottak által használt személygépkocsiból az őket megillető összeg vagyonelkobzásáról; a lefoglalt készpénz, ékszerek vagyonelkobzásáról; az egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról.

Kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére azzal, hogy 110.700 forint bűnügyi költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene I. r., II. r., vádlottak és védőik enyhítésért, bűnszervezet mellőzéséért; III. r., és XVI. r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért; IV. r., vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan tényállás téves megállapítása miatt, harmadlagosan enyhítésért; VI. r., VII. r., XIII. r., XIV. r., és XV. r. vádlottak és védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést. Az elsőfokú bíróság ítélete VIII. r. IX. r. X. r. XI. r. XII. r. vádlottakkal szemben a kihirdetés napján, illetve 2010. október 25. napján jogerőre emelkedett.

VI. r. vádlott és védője az ítélet ellen bejelentett fellebbezésüket visszavonták; e vádlott hozzájárult a védője fellebbezésének visszavonásához is. A Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.12/2011/29-I. számú végzésével megállapította, hogy a Fővárosi

Bíróság ítélete VI. r. vádlottal szemben 2012. március 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően 2011. január 11. napján VII. r. vádlott „bejelentést” tett a Budapesti Nyomozó Ügyészségen, ahol az őt meghallgató ügyésznek előadta az általa elkövetett cselekmény lényegét. Elmondása szerint „body-gard”-ként dolgozott külföldön, feladata elsősorban a lányok biztonságának őrzése volt, mivel a „vendégek” többször ittasan jelentek meg és olyan is előfordult, hogy erőszakosan léptek fel a lányokkal szemben. E szolgáltatásért napi 10-15 Eurót fizettek neki a lányok. E mellett gyűjtötte az ún. „leadópénzt” - a lányok keresetének 50 %-át -, amit átadott az 1. számú tanúnak vagy az I. r. vádlottnak. Előadta, hogy az I. r. vádlott a tárgyaláson meg akarta idéztetni a 2. számú tanút, aki két két és fél éve főbe lőtte magát így „rá lehet verni mindent” - vádlott-társa megfogalmazása szerint. Elmondta, hogy egy rendőri intézkedés során letartóztatták, majd kitiltották az országból. Az uniós csatlakozást követően ismét beléphetett az országba, ekkor már sofőrként dolgozott, az általa bérelt autóval fuvarozta a lányokat, utanként 100-150 Eurót keresett. Nyilatkozott I. r. vádlott által fenntartott lakására, amely a 3. számú tanú szomszédságában volt. Tájékoztatta az őt meghallgató ügyészt arról, hogy letartóztatása idején az I. r. vádlott milyen kapcsolatban volt későbbi feleségével, a IV. r. vádlottal; továbbá arról, hogy vádlott-társa a házi őrizet rendjét rendszeresen megsértette; korábbi „munkájával” nem hagyott fel, kevesebb lánnyal „dolgozik”, őket repülővel utaztatja külföldre.

Egy másik bejelentésében VII. r. vádlott I. r. és IV. r. vádlottaknak a másodfokú határozat előli szökési szándékára hívta fel az ügyészség figyelmét. E bejelentéséhez VII. r. vádlott különféle okiratokat is csatolt.

I. r. vádlott védője beadványában pontról-pontra cáfolta a vádlott-társ által elmondottakat, ő is csatolt okiratokat, köztük a VII. r. vádlott ellen tett feljelentésének másolatát.

IV. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában vitatta e vádlott bűnössége megállapításának megalapozottságát. Álláspontja szerint IV. r. vádlott nem követte el a Btk. 205. § (1), (2) bekezdésébe ütköző üzletszerű kéjalgás elősegítésének büntettét, mert nem bocsátott senkinek a rendelkezésére épületet vagy egyéb helyet az üzletszerű kéjalgás céljára; nem tartott fenn, nem vezetett bordélyházat és annak működéséhez anyagi eszközöket sem szolgáltatott. Utóbbi elkövetési magatartás tekintetében az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, miért volt megállapítható védenca esetében, hogy ilyen történt (elsőfokú ítélet 52. oldal 6. bekezdés). Ezzel szemben az állapítható meg, hogy e vádlott ugyanúgy örömlányként dolgozott, mint az eljárásban tanúként meghallgatott többi hölgy. Az a körülmény, hogy véletlenszerűen előfordult olyan, hogy a IV. r. vádlottnak küldték meg sms-ben a „forgalom” adatait, nem alapozza meg bűnösségét. Tevékenységét az elsőfokú bíróság „összemosta” I. r. és II. r. vádlottakéval. Abból a körülményből, hogy az I. r. vádlottnak korábban a barátnője, majd később a felesége lett, még nem

következik IV. r. vádlott bűnössége. Elsődlegesen ezért bizonyítottság hiánya miatt a vádlott felmentését kérte.

Másodlagos indítványában bűnsegédi minősítést javasolt, melyre tekintettel a bűnszervezet megállapításának és a büntetés kiszabásának a mellőzését kérte.

XIV. r. vádlott védője fellebbezését írásban is megindokolta. Ebben elemezte az üzletszerű kéjalgás elősegítése büntettének tényállási elemeit. Arra a következtetésre jutott, hogy védenca magatartása nem minősíthető ekként. Nem minősíthető cselekménye bűnszervezetben elkövetettnek, még a 4/2005. Büntető jogegységi határozat figyelembe vételével sem. A XIV. r. vádlott tudata nem fogta át ugyanis azt, hogy a lányok fuvarozásával kapcsolatos magatartását bűnszervezetben követte el. E mellett tevékenysége ad hoc jellegű volt és nem állt kapcsolatban a szervezet vezetőjével.

A vesztegetéssel kapcsolatban vitatta a titkos információgyűjtés eredményének felhasználhatóságát, mivel az információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul nem tett eleget. Ez abban az esetben teljesült volna, ha a szerv a titkos információ megszerzését követő 8 napon belül megteszi a feljelentését. Lényegében erre utal az elsőfokú bíróság által hivatkozott 74/2009.Bk. vélemény is. Emellett az is megállapítható, hogy a XIV. r. vádlott csak közvetítőként vett részt a cselekményben, nem akart senkit megvesztegetni. Összességében kérte védecének felmentését bűncselekmény avagy bizonyítottság hiánya miatt.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná az álláspontját, hivatkozott XIV. r. vádlott egészségi állapotában bekövetkezett negatív változásokra, ezért vele szemben a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásának mellőzését kérte. Utóbbi indítványával kapcsolatosan orvosi iratokat, egyebekben más okiratokat is csatolt.

XV. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában irrelevánsnak tartotta az ítélet arra történő hivatkozását, hogy védenca ténybelileg beismerte a hivatali visszaélés büntettét. Megalapozatlan az az ítéleti következtetés is, hogy a forgalmi engedély bevonásával egyidejűleg a szabálysértési eljárás megindult volna, mivel az feljelentéssel és nem pedig a forgalmi engedély helyszíni elvételével kezdődik. Nem volt bizonyítható, hogy az elsőfokú ítélet szerinti beszélgetésben szereplő Jägermaister ténylegesen átadásra került volna, és az sem, hogy a XIV. r. vádlott átvette volna a XVI. r. vádlottól a forgalmi engedélyt. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem indokolta meg, hogy miért nem fogadta el XV. r. vádlott védekezését. Kifogásolta azt is a védő, hogy az elsőfokú ítélet még a védenca személyi körülményei tekintetében is hiányos megállapításokat tartalmaz. Vitatta a lehallgatás törvényességét, illetve annak bizonyítékként történő felhasználhatóságát. XV. r. vádlott tekintetében sérült ugyanis az un. célhoz kötöttség elve, a lehallgatás nem felelt meg a Be. 206/A. § -ában foglaltaknak. Az iratok között ugyanis csak XIV. r. vádlott telefonon továbbított közléseinek megismerésére és rögzítésére állítottak ki engedélyt, XV. r. vádlott esetében ilyenre nem került sor. A lehallgatási anyagból készült kivonat nem tartalmazza a teljes eredeti hanganyagot, hanem csupán szöveggörnyezetükből önkényesen kiragadott mondatokat. Vitatta, a „haladéktalan” kifejezés elsőfokú bíróság által elvégzett

elemzését, mivel a feljelentés megtételére a beszélgetéshez képest hónapokkal később került sor. Ezzel szemben a feljelentésnek a lehető legrövidebb időn belül meg kellett volna történnie a Be. 171. § (2) bekezdésében írtakra tekintettel. Kérte ezért XV. r. vádlott felmentését az ellene emelt vád alól.

XVI. r. vádlott védője jogorvoslatának írásbeli indokolásában kérte e vádlott előzetes mentesítését a büntetett előélethez fűződő hátrányok alól, mivel a jelen eljárás alatt is folyamatosan végzi szolgálatát. Egyebekben vitatta a bűncselekmény elkövetésének megállapíthatóságát e vádlottal szemben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf. 583/2007/13-I. számú átiratában elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. és II. r. vádlottak védője az enyhítés iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a bűnszervezetben elkövetés nem állapítható meg, figyelemmel az ítélőtábla korábban meghozott döntéseire. A bűncselekmény elkövetésekor hatályos Btk. pedig még nem szabályozta a vagyonelkobzás. A büntetés kiszabása körében e bűncselekmény elkövetése óta eltelt 10 éves időmúlásra, továbbá arra hivatkozott, hogy fenyegetést, kényszerítést, a vádlottak nem alkalmaztak, az örömlányok maguk jelentkeztek „munkavégzésre”. Az enyhítő körülményekre, valamint a bűnszervezet mellőzésére figyelemmel a védő álláspontja szerint mindkét vádlottal szemben a kiszabott büntetés lényeges enyhítése indokolt.
I. r. és II. r. vádlottak csatlakoztak védőjükhöz.

III. r. vádlott védője elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. A tényállást megalapozatlannak, egyes megállapításait súlyosan iratellenesnek tartotta azzal, hogy az indokolási kötelezettségét sem teljesítette az elsőfokú bíróság. Védencére „rásütötték”, hogy a bűnszervezet egyik vezetője, közel annyi időt volt előzetes letartóztatásban, mint az I. r. és II. r. vádlottak. Ugyanakkor az indokolásban elmaradt annak kifejtése, hogy ezt milyen bizonyítékok támasztják alá. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy semmilyen tevékenységet nem végzett a bűnszervezetben. Egyetlen komolyan terhelő bizonyíték IV. r. vádlott vallomása, aki hirdetés-szervezőként jelölte meg őt. E vallomást nyilvánvalóan a féltékenység motiválta. Ezzel szemben a kihallgatott tanúk egyike sem említette, hogy ő intézte volna a hirdetéseket. Elsőlegesen ezért felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítését indítványozta. III. r. vádlott felszólalásában tagadta bűnösségét. Elmondása szerint nem végzett olyan szolgáltatást, amiért bármiféle fizetséget kapott volna a lányoktól.

IV. r. vádlott védője a bírósághoz írásban eljuttatott fellebbezésének indokolását változatlanul fenntartotta.

IV. r. vádlott nyilatkozott személyi körülményeire, érdemi felszólalásában tagadta bűnszervezetben való részvételét, továbbá azt, hogy bordélyházat tartott volna fenn. Elmondása szerint ugyanúgy „dolgozott”, mint a többi lány.

VII. r. vádlott védője csatlakozott az előtte elhangzott perbeszédhez, fontosnak tartotta kiemelni, hogy védencével kapcsolatban a tényállás összesen két mondatot tartalmaz a 19. oldal 4. és 20. oldal 2. bekezdésében. Erre is tekintettel a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Bűnösség megállapítása esetén kérte figyelembe venni a tetemes időmúlást, a vádlott három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodását.

VII. r. vádlott érdemben nem szólalt fel.

XIII. r. vádlott védőjének álláspontja szerint a bíróságnak már a tárgyalás előkészítő szakában meg kellett volna szüntetnie az eljárást törvényes vád hiányában, melyet csak később egészített ki az ügyészség. Az eljárás során meghallgatott három terhelő tanú közül egyik sem volt minden kétséget kizáróan bizonyos abban, hogy „telefonos” lett volna e vádlott. A történeti tényállásból pedig az is hiányzik, hogy kivel, hol, mikor látott volna el ilyen szolgálatot. A tanúvallomásokból hibásan vont következtetést az elsőfokú bíróság a bűnösségére, kérte ezért a felmentését.

XIII. r. vádlott hivatkozott személyi körülményeire, tagadta, hogy prostituáltként tevékenykedett volna, egyebekben csatlakozott védőjéhez.

XIV. r., XV. r. vádlottak védői fellebbezésüket az írásbelivel egyezően fenntartották.

XIV. r. vádlott felszólalásában tagadta a bűnszervezetben való részvételt, a vesztegetésre pedig azt nyilatkozta, hogy az „egy butaság volt”.

XVI. r. vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezését fenntartotta. Kiemelte, hogy a forgalmi engedély bevonás leadásának adminisztrációja megtörtént. A szabálysértési eljárás iktatása már nem e vádlott feladata volt. Az eljárás során lefolytatott munkaügyi perben született ítélet okirati bizonyítékként az eljárás részévé vált. Az előbbiekhöz képest a megállapított történeti tényállás megalapozatlan, a meghallgatás célhoz kötöttsége nem állapítható meg és a haladéktalanság kritériumainak sem felel meg. Elsődlegesen e vádlott felmentését, másodlagosan előzetes mentesítésben részesítését kérte.

XVI. r. vádlott nyilatkozott személyi körülményeire, egyebekben csatlakozott védőjéhez.

A perbeszéd elhangzását követően a másodfokú bíróság megállapította, hogy III. r., IV. r., VII. r., XIII. r. és XIV. r. vádlottakkal kapcsolatban a vád tárgyává tett cselekmény a vádtól eltérően kitartottság büntettének is minősülhet.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve meghallgatta mindazokat a tanúkat, tárgyalás anyagává tette azokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából el nem mellőzhető jelentőséggel bírtak. Utóbbiak körében kiemelendő, hogy nyilatkoztatta az eljárás résztvevőit, a szószerinti felolvasás helyett a releváns iratok ismertetéséhez hozzájárulnak-e. Az igenlő nyilatkozatokat követően mellőzte az okiratok szószerinti felolvasását és az időtakarékoság követelményének szem előtt tartásával iratismertetést tartott.

A Fővárosi Bíróság döntő részben helytállóan állapította meg a történeti tényállást. Azonban épp a bordélyház működésével kapcsolatosan az általa megállapítottak teljes körűnek mégsem tekinthetők, mivel a tényállásból hiányoznak a bordélyház fennálltával kapcsolatos legfontosabb tények ismertetése. Márpedig álláspontja szerint a bérelt lakásokban folytatott üzletszerű kéjelgés alapozza meg a bordélyház meglétének megállapíthatóságát.

Az elsőfokú bíróság e mellett bizonyítékokra hivatkozás nélkül mutatott be egy hierarchikusan működő bünszervezetet, amelyben az abban résztvevő I. r., II. r., III. r., IV. r. vádlottak meghatározott rendben végezték szervezési és egyéb végrehajtási feladataikat. E vádlottak tevékenységére figyelemmel állapította meg a bünszervezethez csatlakozását a többi vádlottnak, akik csupán olyan részfeladatokat láttak el - a prostituáltak fuvarozását, biztonsági őrzését, a bordélyházban telefonos szolgálatot stb. -, melyekért az üzletszerű kéjelgést folytatók közvetlenül nekik fizettek.

Nem volt ugyanakkor mellőzhető annak tényállásban való rögzítése, hogy III. r. IV. r. VII. r. XIII. r. és XIV. r. vádlottak a tevékenységük során miként, milyen kapcsolatba kerültek az örömlányokkal. A felsorolt vádlottak nem tekinthetők ugyanis a bordélyház fenntartóinak, vezetőinek, annak működéséhez anyagi eszközöket szolgáltatóknak. Ez vonatkozik a prostituáltként is foglalkoztatott III. r. vádlottra - aki korábban élettársi kapcsolatban élt I. r. vádlottal -, továbbá utóbbi vádlott jelenlegi házastársára, a korábban prostituáltként is dolgozó IV. r. vádlottra is. A rokoni kapcsolatra tekintettel önmagában még nem állapítható meg utóbbi két személyre vonatkozóan a bordélyház vezetése, fenntartása, az abban való közreműködés. Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás pedig valóban nem tartalmaz olyan megállapítást - e tekintetben helytálló az ennek hiányát firtató védői észrevétel -, hogy e vádlottak anyagi eszközöket szolgáltattak volna a bordélyház működéséhez.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a tényállás 3. pontjában a lehallgatási jegyzőkönyvek felhasználhatóságáról. Szemben a védői perbeszédekben elhangzottakkal, a másodfokú bíróság egyetértett a lehallgatás törvényességére, annak bizonyítékkénti figyelembevételére vonatkozó állásponttal. Erre is figyelemmel helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság e vádponttal kapcsolatos legfontosabb tényeket, az ítélet 21. oldal 3. bekezdésében. A másodfokú bíróság ugyanakkor indokoltnak tartotta, hogy a lehallgatás anyagának a forgalmi engedély visszaadásával kapcsolatos részei, XIV. r., XV. r., és XVI. r. vádlottak erre vonatkozó kijelentései is szerepeljenek a történeti tényállásban.

Az elsőfokú bíróság ítélete az előbbi okokra figyelemmel a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának II. fordulata, illetve d./ pontja szerinti megalapozatlanságban szenved, mert a Fővárosi Bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, illetve az általa megállapított tényekből továbbiakra helytelenül következtetett. A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma, ténybeli következtetés - alapján a tényállás kiegészítésével, pontosításával orvosolta.

A történeti tényállásból a következő megállapításokat **rekeszti ki**:

- A 16. oldal 3-5. bekezdéséből, továbbá a 17. oldal 4. bekezdéséből annak megállapítását, hogy I. r. vádlott olyan bűnszervezetet hozott létre, melynek hierarchiája csúcsán ő állt, valamint ebben III. r. és IV. r. vádlottak a hierarchiában utána következő helyen vettek részt.
- A 17. oldal utolsó bekezdéséből, továbbá a 18. oldal 4-9. bekezdéséből azt, hogy I. r. és II. r. vádlottak által bérelt lakások működtetésében III. r. és IV. r. vádlottak részt vettek volna.
- A 19. oldal 4. bekezdéséből annak megállapítását, hogy - mások mellett -VII. r. és XIV. r. vádlottak a (bűn)„szervezetben” látták el gépkocsivezetői tevékenységüket.
- A 19. oldal 6. és 8. bekezdéséből annak megállapítását, hogy - más személyek mellett - XIII. r. vádlott „telefonos segédszemélyzetként” a bűnszervezet tevékenységében vett részt.
- A 20. oldal 2. bekezdéséből azt, hogy VII. r. vádlott, mint a prostituáltak mellett dolgozó „biztonsági ember” bűnszervezetben vett részt, feladata a bevételek nyomon követése volt és csak másodlagosan tartozott tevékenységi körében a fizikai biztonság megteremtése.
- A 21. oldal 2. bekezdéséből a következő megállapítást: *„Az I-IV. és a VI- XIV. r. vádlottak valamennyien tisztában voltak azzal, hogy olyan hálózat tagjai, amelyben háromnál több személy, hosszabb időszakra tervezve és egymás tevékenységét kiegészítve követ el bűncselekményeket”.*

A történeti tényállás 1-2. pontjában írtakat a következőkkel **egészíti ki és pontosítja**:

- Az elsőfokú ítélet 18. oldalán felsorolt és I. r., II. r. vádlottak által működtetett lakásokban legalább hatvankét személy folytatott üzletszerű kéjelgést. Volt, aki közülük csupán egy alkalommal, volt olyan is, aki legalább tízszer volt kint, alkalmanként két-két hetes időtartamra. III. r. vádlott a maga és e prostituáltak fényképes portfólióját és internetes hirdetését készítette el.
- IV. r. vádlott a következő személyek rezsiköltsége, a bevétel őket illető részének elszámolásában, az ügyfelekkel való kapcsolattartásukban, az üzletszerű kéjelgésük során a bordélyházként működő lakások technikai ellátásába működött közre: 4., 5., 6., 7., 8., 9. számú tanúk. Az üzletszerű kéjelgést folytató személyek III. r. és IV. r. vádlottnak az előbbi tevékenységük fejében rendszeresen meg nem határozható összegű pénzt juttattak.
- VII. r. vádlott a következő személyek üzletszerű kéjelgés céljából történő külföldre szállításában működött közre gépkocsivezetőként: 10., 11., 12., 13. számú tanúk. E vádlott biztonsági őr volt, amikor ott a 14. számú tanú üzletszerű kéjelgést folytatott.
- XIV. r. vádlott a következő személyek üzletszerű kéjelgés céljából történő külföldre szállításában működött közre gépkocsivezetőként: 15. és 16. számú tanúkat, akiket 4-4 alkalommal vitt ki, 17., 9., 18., 19., 20., 21., 22., 23. és 24. számú tanú. VII. r. vádlott, XIV. r. vádlottak az üzletszerű kéjelgést folytatóktól az előbbi tevékenységük fejében kapták meg közvetlenül tőlük, viteldíjként a

19. oldal 5. bekezdésében írt, személyenkénti 100 - 100, 200, összesen 800 eurót.

- XIII. r. vádlott a következő személyek üzletszerű kéjelgése során működött közre ún. „telefonosként”: a 25. számú tanúval háromszor-négyszer, a 26. számú tanúval kétszer, a 9. számú tanúval egyszer 2-2 hétre. E vádlott a telefonos tevékenységére, VII. r. vádlott pedig a biztonsági feladatának ellátására tekintettel kapott a lakásban dolgozó prostituáltaktól alkalmanként mintegy 20-20 eurót naponta.

A történeti tényállás 3. pontját a következőkkel **egészíti ki és pontosítja**:

- XIV. r. vádlott 2004. november 6-án 14 óra 08 perckor telefonon felhívta XV. r. vádlottat, mert az általa akkor még nem azonosított kollégája „most vette el XV. r. vádlott egyik ismerősének a forgalmiját”. A beszélgetés során XIV. r. vádlott felvilágosította XV. r. vádlottat, hogy a kolléga „pénzt akar”.
- Ezt követően két perc múlva XIV. r. vádlott XVI. r. vádlottat hívta fel, utóbbi elmondta, hogy valóban bevontak egy forgalmi engedélyt. Ennek a visszaadását kérte XIV. r. vádlott azzal, hogy „természetben” fizetne. A beszélgető felek időpontot egyeztettek és XIV. r. vádlott ígéretet tett arra, hogy valamit „kisajtolok belőlük”. XVI. r. vádlott „legalább két üveg piát” kért azzal, hogy ő Jägert iszik, ami „kijön olyan 5000 forintból”.
- Néhány perc múlva a következő beszélgetésben XIV. r. vádlott közölte XV. r. vádlottal, hogy hogy hívják a forgalmi engedély bevonóját. Elmondta, hogy beszélt vele, „de legalább két üveg Jägert kér érte cserébe”. XV. r. vádlott megígérte, hogy meglesz, a beszélgetést azzal zárták, hogy „XIV. r. vádlott másnap viszi ki a forgalmi a XV. r. vádlottnak, aki pedig addig megejti a Jäger beszerzését”.
- A következő telefonbeszélgetés a vádlottak között másnap 11 óra 52 perckor zajlott le. Ennek során XIV. r. vádlott közölte XV. r. vádlottal, hogy „nem találkozott tegnap a sráccal, másnapra ígérte, hogy elhozza a forgalmi”. XV. r. vádlottnak „sürgős lenne, mert másnap vizsgáztatná az autót”, ezért időpont egyeztetésbe fogtak. „XV. r. vádlott tart attól, hogy esetleg a srác leadja a forgalmi engedélyt”. XIV. r. vádlott erre megnyugtatta azzal, hogy a forgalmi engedély az ő osztályukon van, ha mégis leadná, ő (XIV. r. vádlott) teljesít szolgálatot az irodában, ezért hozzá kerül.
- November 8-án 8 óra 6 perckor XIV. r. vádlott XVI. r. vádlottat hívta fel telefonon és érdeklődött a forgalmi engedély („papír”) hollétéről, amire XVI. r. vádlott közölte vele, hogy a szekrényében van.
XIV. r. vádlott: „Bent? Figyelj, még hoztam két üveget, meg a papírt, céduládat.”
XVI. r. vádlott: „Jó, jó. Délután találkozunk, megyek. Olyan 1 óra körül bent vagy?”
XIV. r. vádlott: „Az nem jó, mert nekem most kellene.”
XVI. r. vádlott: „..... Hát bent van a szekrényemben, nem tudom, ki tudod-e nyitni?”
XIV. r. vádlott: „Nincs pótkulcs?”

XVI. r. vádlott: „Pótkulcs nincs hozzá, de nézd meg, valamelyik kulccsal ki tudták nyitni. Jó?”

XIV. r. vádlott: „Hát, de melyikkel?”

XVI. r. vádlott erre nem tudott válaszolni, ezért „végül is abban maradtak, hogy állás idő után (9 óra után) elgurul XVI. r. vádlott arra, hogy odaadja a kulcsot XIV. r. vádlottnak”.

A bizonyítási eljárás eredményeként rögzített történeti tényállásban nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a lakások bérletét, azok működtetését, a külföldön folytatott üzletszerű kéjtelgés megszervezését I. r. és II. r. vádlottak végezték. A Fővárosi Bíróság által megállapítottakból valóban az következik, hogy azokat a külföldön bérelt lakásokat, amelyekben a nők üzletszerű kéjtelgést folytattak, I. r. és II. r. vádlottak vezették/tartották fenn, így ezek valóban bordélyházaknak minősültek. A nyomozás során az eljáró hatóság részletesen feltérképezte azokat a lakásokat, ahol e vádlottak szervezésében üzletszerű kéjtelgést folytattak. E körben a tényállás megállapítása, annak indokolása teljességgel hibátlan.

Nem tekinthető ugyanakkor ilyennek a tényállás a fellebbezéssel érintett többi vádlott esetében. A törvényi tényállás szövegezéséből ugyanis nem az következik, hogy azok a személyek, akik mintegy segéderőként vesznek részt a bordélyház üzemeltetésében, bűnsegédek lennének az ilyen intézmény vezetőjének. Fel sem merül ugyanis, hogy például a bordélyház takarítását végző vagy portaszolgálatot ellátó személy a fenntartónak, a vezetőnek a bűnsegédje lenne, különösen akkor, ha a fizetését sem tőle, hanem az örömlányoktól kapja. Az ilyen személy legfeljebb alkalmazottja lehet a bordélyház fenntartójának, avagy kitarthatja a prostituálnak. Jelen esetben az utóbbi helyzet állapítható meg III. r., IV. r., VIII. r., XIII. r. és XIV. r. vádlottak tekintetében, mivel ők az üzletszerű kéjtelgést folytató személyektől kaptak közvetlenül pénzbeli juttatást a prostitúciós tevékenységüket segítő „munkájuk” ellenértékéért. Ebből az következik, hogy a felsorolt vádlottak elkövetési magatartása gyökeresen eltér a bordélyházat fenntartó, vezető I-II. rendű vádlottakétól.

Az előbbi ténykörmények leírását az elsőfokú ítélet csupán részben tartalmazta. Nem volt ezért mellőzhető annak részletes bemutatása, hogy a felsorolt vádlottak az örömlányokkal álltak kapcsolatban, mert ennek a cselekmény jogi értékelésénél van el nem mellőzhető jelentősége. A Fővárosi Ítéltábla ezért kirekesztette az elsőfokú ítéletből az arra történő utalást, hogy a két vezetőn kívül a felsorolt személyek részt vettek volna bordélyház fenntartásában, vezetésében. Ehelyett azt állapította meg, hogy - az előző bekezdésben írt „segítő” tevékenységükre figyelemmel - az üzletszerű kéjtelgést folytató személyektől kaptak juttatást, vagyis kitarthaták magukat.

Az elsőfokú ítélet a bizonyítékok értékelésénél a 48. oldal 2. bekezdésében helyesen rögzítette, hogy a nyomozás során 62 db útlevelemásolat, valamint az ezekhez tartozó hirdetést megrendelő nyomtatvány került elő azokkal a címekkel,

amelyekben a bordélyházak működtek. Ebből az a ténybeli következtetés vonható le, hogy legalább ennyi személy folytatott üzletszerű kéjelgést a I. r. és II. r. vádlottak által működtetett bordélyházakban. Az örömlányok közül mintegy ötven személyt a nyomozás, illetve a bírósági eljárás során meghallgattak. Vallomásukból az volt megállapítható, hogy volt aki egyszer, de olyan is, aki legalább tíz alkalommal végzett prostitúciós tevékenységet külföldön két-két hetes időtartamban. Tekintettel arra, hogy az okmányok fénymásolatát III. r. vádlottól foglalták le, ebből a másodfokú bíróság azt a ténybeli következtetést vonta le, hogy ő működött közre a prostituáltak fényképes portfóliójának és internetes hirdetésének az elkészítésében. A kihallgatott tanúk közül többen e magatartására utaltak vallomásukban.

A rendelkezésre álló tanúvallomásokból vádlottanként és tanúként az is megállapítható volt, hogy az örömlányok közül kikkel került kapcsolatba IV. r., VII. r. XIII. r. és XIV. r. vádlott (III. r. vádlott valamennyivel). E tény is rögzítette a másodfokú bíróság a tényállásban, továbbá azt, hogy a vádlottak ezektől az üzletszerű kéjelgést folytató személyektől kaptak pénzbeli juttatást. Ennek összegét VII. r. XIII. r. és XIV. r. vádlottak esetében a bizonyítás anyaga tartalmazza és az elsőfokú ítélet rögzítette; III. r., IV. vádlottaknál ennek pontos összegére ugyanakkor nincs adat.

A tényállás 3. pontjával kapcsolatban - ahogyan arra a másodfokú bíróság korábban már utalt - rögzítésre kerültek azok a legfontosabb, a forgalmi engedély visszaadása körülményeit taglaló beszélgetések, melyek a tényállás szempontjából jelentőséggel bírnak. A nyomozati iratok 11. kötet 4899-4903. oldalán található beszélgetések releváns részeit a másodfokú bíróság ismertette a történeti tényállásban. E kiegészítés folytán nem megalapozott a vádlottaknak és a védőknek a tényállást támadó jogorvoslata. Az ismertetett párbeszédekből ugyanis kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható a vesztegetés megtörténte.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetés valamennyi vádlott bűnösségére. I. r. és II. r. vádlottak cselekményének társtettesként elkövetet üzletszerű kéjelgés elősegítése bűntettének [Btk. 205. § (1), (2) bekezdés] minősítése kifogástalan, azzal a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett. Ez vonatkozik a cselekményük egy-egy rendbeliként történő minősítésére is, amely a bűnszervezet megállapíthatóságával kapcsolatban a későbbiek során kifejtettek szerint bír jelentőséggel. A bordélyház vezetése, fenntartása ugyanis valóban nem a fizikai értelemben vett lakás ilyen célú felhasználását, hanem magát a tevékenységet jelöli. A védett jogi tárgy nem valamilyen lakáshoz fűződő jog, mint például a magánlaksértésnél, hanem a nemi kapcsolatoknak a társadalomban elfogadott rendje. A másodfokú bíróság álláspontja szerint sem igazodhat a lakások számához a rendbeliség, e vádlottak több bordélyházzal kapcsolatos elkövetési magatartása, mint természetes egység, egy bűncselekményt valósít meg (vö. elsőfokú ítélet 53. oldal 1-7. bekezdésben írt helyes érvek).

Ahogyan azt a másodfokú bíróság a történeti tényállás kiegészítését követően már jelezte, nem tekinthető a bordélyház fenntartója, vezetője bűnsegédjének az a személy, aki tevékenységével az üzletszerű kéjergést folytatók működéséhez kapcsolódik, azt segíti elő. Nem fejt ki ugyanakkor olyan elkövetési magatartást, amely a bordélyház fenntartásával, vezetésével, a működéséhez anyagi eszközök szolgáltatásával lenne kapcsolatos. E körben kiemelés érdemel, hogy - amint azt a Btk. magyarázata megfogalmazza - a bordélyház fenntartása, vezetése olyan *„bűnszervezői tevékenység, amely felbújtási és bűnsegély mozzanatokat foglal magába: a prostituáltak rábírását üzletszerű kéjergés folytatására és ehhez segítség nyújtását”*. A másodfokú bíróság által pontosított tényállás szerint III. r. és IV. r. vádlottak esetében nem volt megállapítható, hogy a bordélyházat fenntartották, vezették, illetve a működéséhez anyagi eszközöket szolgáltattak volna. Ezzel szemben e vádlottak tekintetében az volt rögzíthető, hogy kapcsolatuk lényegében családi-jellegű volt I. r. vádlottal, tevékenységük nem az általa vezetett bordélyházakkal, hanem egyes prostituáltak működésével volt kapcsolatos. Ugyanez volt megállapítható VII. r. XIII. r. és XIV. r. vádlottak tekintetében is. E vádlottak ellenszolgáltatás gyanánt kaptak juttatást az üzletszerű kéjergés elősegítéséért a prostituáltaktól, de nem a bordélyházak vezetését, fenntartását ténylegesen ellátó I.r. és II. r. vádlottaktól.

A BH.1999/399. számú eseti döntés szerint *„a bordélyház olyan vállalkozás, amelyben a vállalkozó által fizetett prostituáltak pénzért közösülésre, vagy fajtalanságra bárkinek a rendelkezésére állanak, az ellenszolgáltatás azonban a vállalkozót illeti”*. E tényállási elem ellenkezője állapítható meg III. r., IV. r. VII. r. XIII. r. és XIV. r. vádlottak esetében, akiket - az előbb írtak szerint - az örömlányok tartottak ki. Magatartásuk ezért a Btk. 206. §-ába ütköző kitartottság büntetést valósította meg, melyet önálló tettesként követtek el.

A bordélyház fenntartásával, vezetésével, avagy ehhez anyagi eszközök szolgáltatásával kapcsolatos bűnsegédi részesség kizárt. Aki vezetni, fenntartani segít, vagy részben anyagi eszközöket szolgáltatta maga is tényállási elemeket valósít meg, így tettessé, társtettessé válik. A bordélyházban, vagy annak dolgozó személyek nem bűnsegédei a vállalkozás üzemeltetőjének, ha tevékenységük nem irányító, vezető, hanem járulékos jellegű. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a bordélyház fenntartói, vezetői az ott dolgozó prostituáltak is, akik vagy tettesek, vagy bűnsegédek, holott a törvényhozó a törvényi tényállásban csak a bordélyházat alapító, azokat vállalkozásként üzemeltető személyeket kívánja büntetni. Az üzletszerű kéjergésből hasznot húzó személyek cselekményeit más törvényi tényállás pönalizálja.

Ahogyan arra a 3/1999.BJE. rámutat, a kitartottság akkor is természetes egység, és nem létesül bűnhalmazat, ha az elkövető több olyan személlyel tartatja ki magát, aki üzletszerű kéjergést folytat. A vádlottak cselekménye így annak ellenére is egy rendbeli kitartottságnak minősül, hogy III. r. vádlott 62 személlyel, IV. r. vádlott 7 személlyel, VII. r. vádlott 6 személlyel, XIV. r. vádlott 9 személlyel, XIII. r. vádlott 3 személlyel tartatta ki magát. Ebből következően III. r. IV. r. VII. r. XIII. r. és XIV. r.

vádlottak cselekménye természetes egység, egy-egy rendbeli bűncselekményként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 53. oldal 8. bekezdésében helyesen idézte a Btk. 137. § 8. pontja szerinti bűnszervezet tényállási elemeit. Ugyancsak helytállóan hivatkozott a 4/2005. számú Büntető jogegységi határozatra is az 54. oldal 2. bekezdésében. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint már az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás sem volt alkalmas a bűnszervezet megállapítására. A törvényszöveg szerint ugyanis ez akkor valósul meg, ha az összehangoltan működő csoportnak a célja bűncselekmények, azaz több bűncselekmény elkövetése. Márpedig az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés szerint is a vádlottak 1-1 rendbeli bűncselekmény követtek el. A 4/2005. BJE. szerint valóban megállapítható *„a bűnszervezeti elkövetés azzal szemben is, aki - eseti jelleggel - akár egyetlen cselekményt tetteseként, vagy részeseként valósít meg”*. Ehhez azonban elengedhetetlenül szükséges a több bűncselekmény elkövetésére létrejött csoport, ami jelen esetben nem valósult meg, mivel egy bűncselekmény elkövetésére ilyen szervezet nem jöhet létre.

A helyes minősítés folytán ugyanakkor csupán két személy cselekménye valósította meg a legalább öt évi szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekményt. A többiek cselekménye ennél enyhébben, három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A bűnszervezet tényállási elemében szereplő három személy hiányára figyelemmel ez okból sem állapítható meg a vádlottakkal szemben ez az elkövetési alakzat.

Végül annak rögzítése sem mellőzhető, hogy a Btk. 205. § (2) bekezdése szerinti bűncselekmény elkövetésének tényállási eleme - ahogyan arra a másodfokú bíróság már korábban rámutatott - a szervezetség, hiszen a bordélyház fenntartása, vezetése e nélkül el sem képzelhető. Ilyen intézmény fenntartása szükségképpen feltételezi az abban részt vevők összehangolt működését. Ebből következően e bűncselekményt másként, mint „szervezetten” elkövetni nem is lehet. A kétszeres értékelés tilalmába ütközne e bűncselekmény megállapítása mellett, ezért ennek bűnszervezetben elkövettként történő megállapítása, melyre legfeljebb a szokásos szervezetséget lényegesen meghaladó, kivételes esetben kerülhetne sor.

Törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság XIV. r. és XV. r. vádlottak közéleti tisztasága elleni bűncselekményét a Btk. 253. § (1), (2) bekezdése szerinti vesztegetés büntettének, míg XVI. r. vádlott cselekményét a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés I. tétele szerint minősülő vesztegetés büntettének. A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás alátámasztotta, hogy XVI. r. vádlott két üveg Jägermeister likőr ellenében a forgalmi engedélyt a szabálysértési eljárás lefolytatása végett nem iktatta, hanem XIV. r. vádlottnak eljuttatta, aki azt visszaadta XV. r. vádlottnak.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helytállóan ismerte fel és értékelte a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. A minősítés változása folytán mellőzte ugyanakkor a másodfokú bíróság a súlyosító körülményeknél a bűnszervezetre utalást, ezzel összefüggésben az enyhítő körülményeknél a bűnsegédi elkövetés megjelölését.

Az előbbiekre tekintettel sem volt indokolt, I. r. vádlottal szemben a büntetés lényeges enyhítése, ugyanakkor a bűnszervezet tagjaként elkövetés mellőzésére figyelemmel szabadságvesztésének végrehajtási fokozata a Btk. 43. § a./ pontja szerinti börtön. Ugyancsak börtönben letöltendő II. r. vádlott főbüntetése, e vádlott tekintetében azonban a kiszabott büntetés 1 évre történő mérséklése volt indokolt. A bűnösség foka e vádlott esetében nem érte el a hozzá képest vezető szerepet játszó I. r. vádlottét, a büntetés enyhítésével helyre állt az ítélet belső aránya. Az előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött időre figyelemmel mindkét vádlott feltételes szabadságra bocsátásának lehetősége megnyílt.

Helyes időtartamban határozta meg az elsőfokú bíróság a XIV. r. vádlottal szemben kiszabott főbüntetést. E vádlott nemi erkölcs elleni bűncselekményének enyhébb minősülésére, az elsőfokú ítélet óta eltel időmúlásra, valamint az egyéb enyhítő körülményekre figyelemmel a büntetés célját a börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztése szolgálta a Btk. 89. § (1), (2) bekezdése alapján.

Ugyancsak cselekményük enyhébb minősülésére tekintettel a Btk. 87. § (1), (2) bekezdés e./ pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával a kiszabott szabadságvesztés helyett a Btk. 51-52 §-aiban írt pénzbüntetést szabott ki a másodfokú bíróság III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben. Megállapította, hogy III. r. vádlott az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításával nem csak hogy megfizetette, hanem a kényszerintézkedésben töltött ideje meghaladta a pénzbüntetés napi tételeinek számát. Felhívta ezért e vádlott figyelmét a Be. 583. § (1) bekezdése alapján kártérítési igényének hat hónapon belüli előterjeszthetőségére.

IV. r. vádlottal szemben nem került sor kényszerintézkedés alkalmazására. Vele szemben kiszabott pénzbüntetést ezért teljes összegben meg kell fizetni, mert ellenkező esetben a Btk. 52. § (1) bekezdése alapján 500 napi fogházra kell átváltoztatni. Törvényes előfeltétel hiányában az előbbi vádlottaknál, továbbá XIV. r. vádlott esetében mellőzte a közügyektől eltiltást, valamint utóbbi vádlottat ide nem értve a pénzmellékbüntetést.

Ugyancsak az elsőfokú ítélet óta eltel további időmúlás, továbbá XV. r. vádlott esetében egészségi állapotának megromlása indokolta a vele, továbbá XVI. r. vádlottal szemben kiszabott főbüntetés enyhítését, ami utóbbi vádlottnál az enyhítő szakasz teljes kimerítésével történt. A cselekmény jellegére, motívumára tekintettel ugyanakkor a másodfokú bíróság egyik vádlottat sem tartotta érdemesnek az előzetes mentesítés alkalmazására.

Az előbbi vádlottak javára bejelentett fellebbezések az ismertetett indokokra figyelemmel az enyhítésre irányulóan alaposak voltak.

Egyebekben a másodfokú bíróság megállapította, hogy helyesen alkalmazott pénzbüntetést az elsőfokú bíróság VII. r., és XIII. r. vádlottakkal szemben. Késég kívül e vádlottak cselekménye is enyhébben minősül, azonban így sem indokolt velük szemben a büntetésük enyhítése; az elsőfokú bíróság által meghatározott büntetés neme, mértéke törvényes.

XVI. r. vádlottal szemben törvényesen alkalmazta a vagyonek kobzást a kapott ital értékéhez igazodóan az elsőfokú bíróság. Ennek kimondása azonban - mivel nem büntetésről, hanem intézkedésről van szó - nem az elítéléséhez tartozik. A másodfokú bíróság ezért a helyesen megállapított összegre „elrendelte” a vagyonek kobzást.

Észlelte, hogy a kiskorú tulajdonában lévő ingatlanra vezetett zár alá vétel nem került feloldásra, e biztosítási intézkedés további fenntartása az előbbi személy tulajdonjogára tekintettel nem indokolt. A Fővárosi Ítéltábla ezért a zárlatot a Be. 159. § (6) bekezdés a./ pontja alapján feloldotta. A Be. 261. § (1) bekezdésére figyelemmel III. r. vádlott születési évét a helyes évszámnak megfelelően jelölte meg.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., III. r., IV. r., VII. r., XIII. r., XIV. r., XV. r., XVI. r. vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, cselekményüket az előbbiek szerint minősítette, az alkalmazott jogkövetkezményeket túlnyomó részt enyhítette a Be. 372. § (1) bekezdésének alkalmazásával. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét a felsorolt vádlottak tekintetében a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év március hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. .	Hrabovszki Zoltán s.k.	Dr. Székely Ákos s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.7/2007/263. számú ítélete I. r., II. r., III. r., IV. r., VII. r., XIII. r., XIV. r., XV. r. és XVI. r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.12/2011/29. számú ítéletében írt változtatással 2012. év március hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év március hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző*